

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J.N.**

skazanego za popełnienie czynów z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 18 marca 2026 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 11 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 1119/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 18 września 2024 r., sygn. akt II K 1549/22

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach, wyrokiem z 11 czerwca 2025 r., zmienił zaskarżony apelacją obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z 18 września 2024 r. i ostatecznie J.N., po tym jak uniewinniono go od zarzutu popełnienia 167

przestępstw z art. 55 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 k.k.s., został uznany za winnego popełnienia ciągu 207 występków z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności. W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca podniósł rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k. oraz prawa materialnego tj. art. 271 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k., wyrażające się w dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego, nieprzeprowadzeniu dowodu z zeznań D.M. i wadliwą subsumcją zachowań J.N. Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Zabrzu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na krytykę zasługiwał pogląd, w którym obrońca szeroko eksponował tezę o prawie sądów do „uczynienia częścią swojego uzasadnienia - uzasadnienia w innej sprawie”, co miało mieć negatywny wydźwięk w tym znaczeniu, że uzasadnienie pisemnych motywów wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu w sprawie II K 1549/22 jest powtórzeniem uzasadnienia wydanego do pierwotnego wyroku kasatoryjnego VI Ka 344/22 przez Sąd Okręgowy w Gliwicach. W realiach niniejszej sprawy „samodzielność jurysdykcyjna”, rozumiana w sposób przedstawiony przez skarżącego, całkowicie przesłoniłaby regułę, o której mowa w art. 8 § 1 k.p.k., stanowiącą, że sąd karny nie jest związany ustaleniami faktycznymi ani tym bardziej rozstrzygnięciami innych sądów, a ustalenia faktyczne oraz wnioski i oceny w sprawie kształtuje wyłącznie w oparciu o dowody przeprowadzone na rozprawie. Przede wszystkim, orzekając ponownie, Sąd pierwszej instancji miał powtórnie zweryfikować zeznania D.M., co skrupulatnie uczynił na str. 217-221 uzasadnienia, a procedowanie w tym zakresie zyskało aprobatę Sądu Okręgowego (k. 2-3

uzasadnienia). Relacje pozostałych świadków, które nie były zakwestionowane w pierwotnie przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym w sprawie VI Ka 344/22 także zyskały aprobatę podczas obecnie rozpatrywanej kontroli instancyjnej. Powyższe ustalenia pozwalały na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy, którego nie dotyczył zarzut z art. 8 k.p.k., zaaprobował bez żadnych wątpliwości ocenę osobowego materiału dowodowego z postępowania pierwszoinstancyjnego, a to wykluczało skuteczne zakwestionowanie zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Nie było żadnych podstaw do twierdzenia, że Sąd odwoławczy rażąco naruszył art. 442 § 3 k.p.k. Przepis ten obowiązywał wyłącznie Sąd pierwszej instancji a kontrola instancyjna nie wykazała, aby nie wykonano wskazań Sądu Okręgowego ze sprawy VI Ka 344/22. Biorąc pod uwagę to, że przesłuchanie D.M. miało służyć ustaleniu chronologii zdarzeń i wyjaśnieniu przyczyn dotychczasowych rozbieżności to uznać trzeba, że Sąd Rejonowy sprostą tym wytycznym, czego wyrazem było stwierdzenie Sądu odwoławczego, że kontrola zeznań tego świadka bez wzywania go na rozprawę wystarczyła do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie: nie ma wątpliwości co do tego, w jaki sposób J.N. rozpoczął współpracę z D.M. w 2014 r. i jakie po kolei działania podejmowali, realizując w ten sposób znamiona czynów fałszerstwa intelektualnego zarzuconych skazanemu.

Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska obrońcy przyjmującego, że J.N., jako osoba nieuprawniona do wystawiania dokumentów w imieniu spółki S. sp. z o.o., nie mógł być sprawcą czynów z art. 271 § 1 i 3 k.k. Taki punkt widzenia nie ma nic wspólnego z przyjętym w sprawie stanem faktycznym. Udowodniono bowiem ponad wszelką wątpliwość, że J.N., zajmując się sferą gospodarczą i finansową spółki S., dostarczał D.M. wypełnione druki faktur sprzedaży oleju rzepakowego, poświadczając w nich nieprawdę przez wykazanie nieistniejących transakcji gospodarczych i umożliwiając w ten sposób odbiorcom tych faktur znaczne obniżenie zobowiązań podatkowych. J.N. zajmował się obrotem oleju rzepakowego i wystawiał faktury jego sprzedaży, które nie dokumentowały faktycznych transakcji. Ponad wszelką wątpliwość wykazano, że D.M., z którym prowadził spółkę S., był wyłącznie pozorantem wykonującym polecenia J.N. Tymczasem firmę tę skazany

prowadził na własny rachunek i sam wystawiał faktury VAT. Skazany doskonale zdawał sobie sprawę, że jego sposób działania przejawiający się w stałości, powtarzalności wielokrotnie wykonywanych nielegalnych czynności przysporzył mu korzyści majątkowych z popełnianych przestępstw.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej orzeczenia, uznając kasację za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[r.g.]